

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Invidia

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

Ita Mercerus in 3. part. quest. 24. dub. 8. Cujus ultimi ratio est; quia interdictum personale speciale privat perceptione Sacramentorum non minus, quam excommunicatio; ergo sicut excommunicatio non reservata absolvi potest à quocumque Confessario, ita & interdictum. Sed quod ait Mercerus de Episcopo contradicitur à Covarruvia in c. Alma part. 1. §. 11. num. 6. v. 2. docente, quod interdictum latum à Pontifice, vel aliis sibi non subditis, non possit ab Episcopo tolli, vel ad tempus suspendi. Sed in hoc vide Barbosam collect. tom. 1. lib. 2. tit. 28. c. 55. numer. 2. parte 5. tractat. 10. resolutione 69. & 75.

I N V I D I A.

Invidia quid? Quale peccatum?

1. Invidia describitur à D. Thoma, tristitia de alieno bono in quantum propriæ excellentiæ est diminutivum. Ex sua natura & per se est peccatū mortale. Ita Valentia tom. 3. disp. 3. q. 13. punct. 2. & alii. Sed Lorca in 2. 2. q. 36. add. ad art. 3. putat, tunc invidiam esse mortale, quando quis ita vehementer tristatur de alieno bono, ut moveatur ad illum injuste molestandum; secus, si secus. Nam dolere de bono proximi, ut diminutivū est proprii, non est dolere de illo ut est bonum proximi, sed ratione illius effectus, quem revera causat, cum tollat singularem honorem invidentis, unde non videtur adeo inordinatum, ut sit mortale. Confirmatur, quia, si quis doleat de alieno bono, eo quia dat alteri occasionem ipsum vexandi, non peccat, quia dolet præcipue de suo incommodo. Sed non est recedendum à prima sententia. part. 3. tract. 6. ref. 86. Cum hoc tamen, ut permittamus esse posse peccatum veniale ex levitate materiæ, ut si quis doleat de aliqua re levi proximi, in qua illo minor esset: quam si ab illo auferret, non esset illi magnum detrimentum. Ita

Duvallius in 2. 2. de Char. q. 12. circa finem p. 5. r. 5. ref. 67.

Summa Diana.

I R R E G U L A R I T A S

In genere.

1. Irregularitas est canonica inhabilitas Ordines suscipiendi, aut susceptos exercendi ex solo jure proveniens. Et quidem Suarez tom. 5. disputat. 40. sect. 1. numer. 11. & alii communiter dicunt, irregularem esse inhabilem etiam ad primam tonsuram. Contra quod adest maximum argumentum, posita communi sententia Theologorum cum D. Thoma 3. part. quest. 40. art. 2. & novissimè Hurtado tract. de Ord. diff. 2. quod tonsura non sit Ordo, sed deputatio ad Ordines: Nam in odiosis non debet fieri extensio; sed Canones dicunt, irregularem esse incapax Ordinum, ergo non erit incapax tonsuræ. Sed non est recedendum à prima sententia, quæ est communis part. 4. tract. 2. resol. 88. & part. 11. tract. 5. ref. Dividitur immediate irregularitas in eam, quæ oritur ex defectu, & eam, quæ oritur ex delicto. Quæ utraque in varias species subdividitur. Nos prius, quæ omnibus irregularitatibus sunt communia, hic ponimus, mox de irregularitate ex defectu, tertio de irregularitate ex delicto agemus. Quoniam verò homicidium, & mutilatio inducunt tam irregularitatem de defectu, quam delicti, agemus de ea seorsim.

Irregularitas, tui definitio.

Species.

2. Unum hic nota, nimirum Sancium in select. disputat. 26. numer. 18. docere, quod pueri ante pubertatem non contrahunt irregularitatem: quia odia sunt restringenda. Et citat Avilam & Henriquez. Qui tamen id non dicunt, & Gavantus v. Irregularium. 9. contrarium docet part. 4. tract. 2. resol. 67. Quamvis ipse auctor in part. 3. tract. 6. ref. 88. §. Ex quibus, inclinaverit cum Sancio, & bona fide citaverit eosdem DD. Putavit etiam Majolus lib. 1. de irregul. c. 1. num. 7. irregularitates latis in juribus generalibus non contrahi ab Episcopis. Sed absque fundamento. Nam cap. quia

Et ordo descendorum. An incurra- tur à pueris?

Et Episcopis?

pericu-

Xxx